DOMSTOLENS KENDELSE (Anden Afdeling)
30. november 1994 *

I sag C-294/90 DEP.,

British Aerospace plc, Farnborough (Det Forenede Kongerige), ved Solicitor J.E. Flynn, 47-51, rue de Luxembourg, Bruxelles,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk rådgiver T.F. Cusack som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om fastsættelse af de sagsomkostninger, der kan kræves erstattet,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F.A. Schockweiler (refererende dommer) og dommerne G.F. Mancini og G. Hirsch,

* Processprog: engelsk.

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. september 1990 har British Aerospace plc og Rover Group Holdings plc i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 17. juli 1990 i det omfang, Det Forenede Kongerige derved pålagdes at kræve tilbagebetaling af et beløb på 44,4 mio. UKL, der betragtes som statsstøtte.

2 Ved dom af 4. februar 1992 (sag C-294/90, British Aerospace og Rover mod Kommissionen, Sml. I, s. 493) annullerede Domstolen denne beslutning og pålagde Kommissionen at betale sagens omkostninger.

3 På grundlag af dommen anmodede British Aerospace ved skrivelse af 24. november 1993 Kommissionen om at godtgøre et beløb på 208 725,09 UKL til dækning af udgifter og salærer til rådgivere, samt et beløb på 37 370 LFR til dækning af opholdsudgifter.

4 Ved skrivelse af 6. december 1993 meddelte Kommissionen British Aerospace, at den ikke kunne godkende beløbet, der fandtes at være for højt.

5 Den 7. marts 1994 fremsendte British Aerospace en detaljeret opgørelse over de udgifter, der krævedes godtgjort, herunder en opgørelse af advokaternes tidsforbrug.

6 Ved skrivelse af 15. marts 1994 bestred Kommissionen sagsøgerens opgørelse, bl.a. tidsforbruget. Kommissionen foreslog, at de udgifter, der krævedes erstattet, fastsattes til et samlet beløb på 39 217 UKL til dækning af udgifter og salærer til rådgivere og til 20 000 LFR til dækning af opholdsudgifter.

7 Da der ikke er opnået enighed mellem parterne om, hvilke omkostninger der kan kræves erstattet, har sagsøgeren ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 15. april 1994 fremsat begæring om, at Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 74 træffer afgørelse om, at de udgifter, der kan erstattes, fastsættes til henholdsvis 208 725,09 UKL og 37 370 LFR.

8 De omkostninger, der kræves godtgjort, omfatter salærer til junior counsel, senior counsel og solicitors, honorarer til revisorer og skatte- og finansrådgivere samt opholdsudgifter.

9 I sit skriftlige indlæg indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. maj 1994 har Kommissionen navnlig bestridt, at udgifter til rådgivning, der har fundet sted, før den annullerede beslutning blev meddelt eller efter retsmødet ved Domstolen, udgifter til revisorer og skatte- og finansrådgivere, nogle enkelte advokatydelser, nogle enkelte rejseomkostninger samt udgifterne til ophold, kan godtgøres. Kommissionen har under ét gjort gældende, at omfanget af det fakturerede arbejde langt overstiger, hvad der er nødvendigt for sagen.

10 Ifølge fast praksis er Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 74 ikke kompetent til at fastsætte de beløb, som parterne skal udrede i honorarer til deres egne advokater, hvorimod den kan fastsætte den del af disse beløb, der kan søges

godtgjort hos den part, der idømmes sagens omkostninger (jf. bl.a. kendelse af 4.2.1993, sag C-191/86 DEP., Tokyo Electric mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, grund 8).

11 Ifølge procesreglementets artikel 73 »... kan [følgende udgifter] kræves erstattet ... nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling«.

12 »Sagens behandling« betyder i denne artikel kun sagens behandling ved Domstolen og omfatter ikke den administrative procedure. Dette følger især af procesreglementets artikel 72, »sagens behandling ved Domstolen« (jf. Domstolens kendelse af 21.10.1970, sag 75/69, Hake mod Kommissionen, Rec. 1970, s. 901).

13 Da der endvidere ikke i fællesskabsretten findes bestemmelser om fastsættelse af honorarer, er Domstolen frit stillet ved sin vurdering af de foreliggende oplysninger, idet den dog skal tage hensyn til sagens genstand og karakter, dens betydning efter fællesskabsretten og dens sværhedsgrad, såvel som til den arbejdsbyrde, som de pågældende befuldmægtigede og rådgivere har båret i forbindelse med sagen, samt til parternes økonomiske interesse i sagen (jf. bl.a. ovennævnte kendelse af 4.2.1993, Tokyo Electric mod Rådet, grund 8).

14 Domstolen tager ved fastsættelsen af de udgifter, der kan kræves erstattet, hensyn til alle omstændigheder i sagen, som de foreligger indtil fastsættelsestidspunktet, og spørgsmålet om særskilt fastsættelse af de udgifter, som parterne har afholdt i forbindelse med den foreliggende procedure, bortfalder herefter (kendelse af 26.11.1985, sag 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 3727, grund 5).

15 På grundlag af disse skønskriterier findes de udgifter, der kan kræves erstattet, at burde fastsættes til i alt 52 000 UKL.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

De samlede udgifter, som Kommissionen skal erstatte sagsøgeren, fastsættes til i alt 52 000 UKL.

Således bestemt i Luxembourg, den 30. november 1994.

R. Grass
Justitssekretær

F.A. Schockweiler
Formand for
Anden Afdeling